

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. R. T.**, bytem V. 95, zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje**, se sídlem Zubatého 1, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2015, ev.č. HSBM-31-9-491/1-OPRO-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ředitele Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje ze dne 20.1.2015, ev.č. HSBM-31-9-491/1-OPRO-2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2015, ev.č. HSBM-31-9-491/1-OPRO-2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 11.11.2014, ev.č. HSBM-31-7-156/1-OPRO-2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), jež mělo spočívat v tom, že dne 7.2.2014 v době kolem 9 hodin v obci Kozojídky před domem č.p. 115 hrubým způsobem dveřmi od auta odstrčil svoji manželku, tedy úmyslně narušil občanské soužití s ní jiným hrubým jednáním. Za to byl žalobci prvostupňovým orgánem uložen kázeňský trest v podobě písemného napomenutí.

Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že pro věc podstatnou byla výpověď svědka J. T., podle níž žalobce hrubě odstrčil svoji manželku, která zavravorala, ale nespadla. Jako významné žalovaný hodnotil to, že daná situace přiměla náhodného kolemjedoucího svědka zastavit a věc na místě řešit. Pokud jde o tvrzené naschvály a okolnosti manželského soužití, ty osvětlují kontury vzájemného vztahu žalobce a jeho manželky, nicméně pro projednávaný incident nejsou podle žalovaného podstatné. Pokud jde o otázku úmyslu, tu se žalovaný ztotožnil s prvostupňovým orgánem a akcentoval vyjádření samotného žalobce ze dne 26.8.2014, který uvedl, že měl obavu, aby se manželka nepokusila syna z auta vysadit (což již měla podle žalobce dříve učinit), a proto jí v tom chtěl zabránit. I kdyby zúčastnění jednali ve vypjaté situaci, nejedná se o důvod, který by negoval společenskou škodlivost jednání žalobce, obzvláště když se v daném okamžiku na místě nacházely děti.

V této souvislosti žalovaný dále uvedl, že § 45 odst. 1 písm. i) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), klade na příslušníka bezpečnostního sboru přísnější nároky než na běžného občana, neboť příslušník bezpečnostního sboru má v době mimo službu jednat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, což je obsaženo i v textu služebního slibu. Po zhodnocení polehčujících okolností, spočívajících v ojedinělosti takového incidentu u žalobce, žalovaný dospěl k závěru, že žalobci byl uložen odpovídající (tedy nejmírnější) trest.

I. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce především napadá závěr žalovaného, že skutkový stav v dané věci byl zjištěn bez důvodných pochybností a že je podložen provedenými důkazy; ty má žalobce naopak za značně nevěrohodné, přičemž poukazuje zejména na rozpory ve výpovědích svědka J. T.

Žalobce dále namítá, že okolnosti špatného manželského soužití potvrzované oběma stranami jsou pro věc podstatné; žalovaný nezkoumal motiv jednání manželky žalobce, které s věcí souvisí. Pokud jde o argumentaci žalovaného, že by teoreticky mohlo dojít i k překvalifikování jednání na podezření ze spáchání trestného činu, kdyby bylo prokázáno, že žalobce manželku „kopal a žduchal“, ta je podle žalobce manipulativní.

Žalobce dále namítá, že žalovaný řádně nevypořádal jeho námitku, podle níž dveře automobilu nemohl odstrčit rukou, neboť žalobce držel mobilní telefon a dítě. Žalovaný nezjišťoval, jakým způsobem vlastně žalobce provedl „odstrčení“ manželky. Pokud žalovaný jako podstatný důkaz hodnotil skutečnost, že náhodný svědek zastavil a situace jej na místě přinutila věc řešit, tak k tomu žalobce uvádí, že zvědavost kolemjdoucího svědka nevypovídá nic o příčině a průběhu incidentu.

Žalobce dále namítá, že žalovaný rozšířil protiprávní jednání žalobce na porušení povinnosti chovat se tak, aby žalobce neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, aniž by vysvětlil, jak by se takového jednání mohl žalobce dopustit. V této souvislosti žalobce uvádí, že jednání, které má znaky přestupku, nemůže být současně kázeňským přestupkem. Žalobce zdůrazňuje, že žalovaný nepřihlédl k okolnostem, za nichž měl žalobce strčit dveřmi od auta do manželky. Vůbec nezohlednil opakované provokace ze strany manželky a její matky, odmítání vydat žalobci jeho telefon apod. Žalovaný a prvostupňový orgán neuvedli, proč mají jednání žalobce za natolik hrubé, aby naplňovalo znaky přestupku.

Svoji žalobní argumentaci žalobce zopakoval a rozhojnil v replice k vyjádření žalovaného; sumarizoval, že žalovaný a prvostupňový orgán neobjasnili úlohu a míru zavinění manželky žalobce a její matky při incidentu.

Žalobce tedy navrhuje jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí zrušit; na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejšími soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný předně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a zdůrazňuje, že v řízení bylo prokázáno, že se žalobce dopustil hrubého jednání vůči manželce, k němuž došlo při konfliktu při dohodnutém předávání dětí. Byť se nepodařilo naprosto přesně určit mechanismus, kterým žalobce odstrčil manželku (zda dveřmi od automobilu či přímo částí těla), bylo svědeckými výpověďmi prokázáno, že žalobce použil vůči své manželce sílu v úmyslu jí zabránit, aby se dostala do auta, což navíc při jednání dne 26.8.2014 žalobce potvrdil.

Pokud jde o společenskou škodlivost, žalovaný má za to, že žalobce již překročil hranici mezi dovoleným, byť nevhodným či neslušným jednáním, a hrubým jednáním. Pokud jde o žalobcem zmiňované okolnosti konfliktního vztahu s jeho manželkou, nelze přijmout závěr, že by za daných okolností prokázané jednání

žalobce bylo „v pořádku“, či přinejmenším nebylo přestupkem. Argumentace žalovaného o hypotetické kvalifikaci jednání žalobce jako trestného činu, s ohledem na to, že mu bylo manželkou a její matkou připisováno závažnější jednání, které však nebylo prokázáno, je pouze konstatováním, nicméně pravdivým.

Žalovaný dále uvádí, že tvrzení žalobce o rozšíření protiprávního jednání žalobce o přestupek podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru je účelové, neboť kázeňské řízení v tomto směru nebylo se žalobcem vedeno. Zmínka v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí poukazuje na povinnost příslušníka, která je převážně morálního charakteru, které by si měl být žalobce z titulu příslušnosti k bezpečnostnímu sboru vědom. K naplnění materiálního znaku přestupku přispěla podle žalovaného i okolnost, že žalobce se nezdržel hrubého jednání proti druhému rodiči před vlastními nezletilými dětmi.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.

Podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se podle zvláštních předpisů projedná jednání, které má znaky přestupku, jehož se dopustili příslušníci bezpečnostních sborů.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že žalobce se dopustil jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití, přičemž žalovaný dospěl k závěru, že skutek popsáný ve výroku prvostupňového rozhodnutí se stal. Tento svůj závěr opřel o obsah vyjádření žalobce a výpovědi svědků, zejména svědka Jaroslava Tomčala. Žalobce pak v žalobě především zpochybňuje skutkové závěry učiněné na

základě svědecké výpovědi J. T. a namítá, že prvostupňový orgán a žalovaný nevzali v potaz okolnosti situace, na jejímž průběhu se mělo podílet jednání jeho manželky.

Z hlediska naplnění všech znaků skutkové podstaty daného přestupku, tedy jeho objektivní i subjektivní stránky (zavinění), mělo dojít k prokázání úmyslného odstrčení manželky žalobcem dveřmi od automobilu. Z obsahu správního spisu – z protokolu o ústním jednání o přestupku u Městského úřadu Veselí nad Moravou ze dne 16.6.2014, zn.: Tr.60E/14/Pe – plyne, že svědek J. T. dne 7.2.2014 při projíždění Kozojídek viděl u domu u automobilu stát žalobce, který držel v ruce malé dítě a vedle něj stála paní, do které žalobce strčil. Svědek proto zastavil, aby se zeptal, co se děje. Podle svědka byl žalobce neslušný, svědkovi tykal, poté vložil dítě do auta, nasedl, nastartoval a podle svědka „chtěl asi ujet“. Svědkovi na místě paní a zřejmě její matka sdělily, že jim žalobce „asi bere děti“. Svědek poté zavolal policii, které po příjezdu řekl, co se stalo, a odjel. K otázce, zda v průběhu jeho přítomnosti došlo k fyzickému nebo slovnímu napadení, tento svědek podle obsahu protokolu uvedl: „...*k zásadnímu napadení došlo, jen jsem viděl, jak pán do strčil u dveří auta, paní zavravorala, ale nespadla. Kvůli tomu jsem volal policii...*“. K otázce, zda byl svědkem diskuze týkající se autosedačky či rodného listu, tento svědek uvedl, že „...*když byl venku, tak se zúčastnění o něčem v souvislosti s autosedačkou bavili...*“.

Z protokolu o výslechu svědka J. T. ze dne 31.10.2014, ev.č. HSBM-31-7-156/1-OPRO-2014, u prvostupňového orgánu vyplynulo, že svědek pouze uvedl, že ve věci již vypovídal v červnu na Městském úřadě Veselí nad Moravou a že si již přesně nevybavuje podrobný průběh události. Po předestření své výpovědi ze dne 16.6.2014 tento svědek uvedl, že s ní souhlasí. Pokud jde o zaprotokolovanou větu, kdy měl uvést, že „*k zásadnímu napadení došlo, jen jsem viděl, jak pán do strčil u dveří auta, paní zavravorala, ale nespadla*“, tento svědek uvedl, že větě příliš nerozumí a dále uvedl, že „...*k něčemu tam muselo dojít, aby to bylo tak zajímavé, že jsem volal policii...*“. K dotazu, co jej přimělo zastavit, tento svědek uvedl, že „...*viděl nějaký konflikt, malé dítě v ruce, ale nemůže přesně říct...*“.

Pokud jde o vyjádření samotného žalobce, tak ten podle protokolu ze dne 26.8.2014, ev.č. HSBM-31-7-156/1-OPRO-2014, při ústním jednání v rámci prvostupňového řízení uvedl, že si měl dne 7.2.2014 přijet pro děti – syna s „údajně“ zvrtnutým kotníkem a dceru. Žalobce si syna převzal, odnesl jej do auta, připoutal do sedačky a vrátil se pro dceru. Tu si převzal, měl ji na ruce a žádal manželku o autosedačku pro dceru a rodný list pro syna, který je nutný k zápisu do základní školy, v souladu s jejich původní domluvou. Žalobce dále uvedl, že odmítl reagovat na neustálé opakované dotazy jeho manželky k tomu, kdy dceru vrátí, neboť platila původní dohoda. Tato situace se podle žalobce pravidelně opakovala i v minulosti. Manželka mu přitom autosedačku a rodný list odmítala dát, což potvrdila i policii. Žalobce proto telefonoval na OSPOD Kyjov s dotazem, jak má danou situaci řešit. Přitom měl na ruce dítě, ve druhé ruce držel telefon a uviděl, jak jeho žena otevírá zadní dveře auta, kde byl syn. Žalobce tudíž nabyl dojmu, že jeho manželka hodlá

syna vytáhnout z auta, což se již v minulosti stalo. Žalobce zdůraznil, že neměl volné ruce, aby mohl do manželky strkat. Nejprve jeho manželka otevřela zadní dveře automobilu, které žalobce loktem ruky, v níž držel telefon, přibouchl. Poté otevřela přední dveře a tehdy si žalobce stoupl mezi ni a otevřené dveře, aby jí zabránil v tom, aby vyndala syna z auta. V té době již hovořil do telefonu s pracovnící OSPOD z Kyjova a žádal ji o radu a pomoc, jak v této situaci postupovat. Když jeho manželka slyšela, že s někým mluví, vyrazila mu telefon z ruky, telefon spadl na zem a rozbil se. Telefon poté vzala tchyně žalobce a odmítala mu jej vydat. Žalobci ho vrátila až po příjezdu policie. Dceru posadil poté žalobce do auta a než nasedl, tak na dotaz svědka Tomčala, zda má zavolat policii, žalobce uvedl, že „...určitě ano, že na policii rád počká...“. Když žalobce sedal do auta, slyšel volat tchyni, že chce údajně s dětmi ujet. Podle žalobce však neměl důvod odjíždět, neboť neměl ani telefon, ani autosedačku a rodný list pro zápis syna do základní školy. Žalobce připustil, že se ženy dotknout mohl, když si stoupl mezi ni a auto, ovšem hrubé jednání vyloučil.

Pokud jde o vyjádření manželky žalobce, pak z protokolu o ústním jednání ze dne 26.8.2014, ev.č. HSBM-31-7-156/1-OPRO-2014, plyne, že ta žalobce předem informovala, že syn má vyvrtnutou nohu. Žalobce přijel a požadoval autosedačku pro dceru, ač s ní měl jít jen na vycházku. Po špatných zkušenostech z minulosti se žalobce dotazovala, kdy dceru přiveze, on však na její opakované dotazy odpovídal jen „...dej mi sedačku...“. Poté žalobce vzal dceru, šel ven k autu a telefonoval nějaké paní doktorce. Manželka žalobce šla k automobilu, kde chtěla říci synovi, ať si vymění ponožky, když žalobce viděl, že otevírá dveře u auta, tak ji od něj vystrkal – i s telefonem a dcerou v náručí – a to loktem a kolenem. Proto otevřela přední dveře u auta a chtěla se synem mluvit od předních dveří. To už byl žalobce podle jeho manželky prudší a ze dveří ji vykopal. Proto zavravorala na betonových schůdcích a vrazila svojí rukou do jeho ruky, ze které mu vypadl mobil. V tu chvíli jel kolem cizí pán (svědek J. T.), který se jí zastal a zavolal policii. U incidentu byla přítomna její matka. Manželka žalobce též uvedla, že děti byly připravené v zimním oblečení a nebránila se je manželovi předat a že by pro ni bylo nemožné přes přední dveře vytáhnout syna, který váží 25 kg, ven z auta. Pokud jde o zmiňovanou autosedačku pro dceru, tak tu se nebránila žalobci předat, jen chtěla vědět, kdy žalobce dceru vrátí.

Z výpovědi svědkyně J. B., matky manželky žalobce, podle protokolu ze dne 26.8.2014, ev.č. HSBM-31-7-156/1-OPRO-2014, plyne, že když žalobce přijel, byly děti nachystané, oblečené a vypravené. Žalobce ignoroval dotazy své manželky, kdy děti vrátí, a utíkal s dcerou k autu. Zde začal být hrubý, „...dceru chtěl nacpat do auta, do své manželky žd'uchal lokty i nohou – vši silou...“. Tato svědkyně v té době stála za ní a přidržovala ji. Pak žalobce rychle oběhl auto a zavřel se v něm i s dětmi. I když říkal, že s dětmi ujet nechce, tak to podle svědkyně tak vypadalo, a „...bitka přestala, když zastavil pan T...“.

Prvostupňový orgán výše uvedené skutečnosti vyhodnotil tak, že výpověď svědkyně J. B. má co do její objektivity za velmi omezenou, neboť se jedná o matku manželky žalobce. Pokud jde o však o výpověď svědka J. T., tu vyhodnotil prvostupňový orgán jako zásadní důkaz o průběhu incidentu mezi žalobcem a jeho manželkou, neboť svědek u Městského úřadu ve Veselí nad Moravou uvedl, že žalobce strčil do dveří, jeho manželka (paní) zavravorala, ale nespadla, a že kvůli tomu volal policii. Prvostupňový orgán dále v této souvislosti zdůraznil, že žalobce ve svém vyjádření dne 26.8.2014 odstrčení nepopřel. K uvedenému jednání podle prvostupňového orgánu nemohlo dojít z nedbalosti, neboť si žalobce musel být vědom, co činí, a toho, že fyzický kontakt příslušné intenzity musí být pro jeho manželku nevíтанý. Dále prvostupňový orgán uvedl, že další okolnosti sdělované a dokládané oběma manžely dokreslují jejich mimořádně špatné soužití, nicméně na předmět řízení, tedy zjišťování, zda se v konkrétním případě žalobce dopustil hrubého jednání, nemají podstatný vliv. Žalovaný se pak s tímto hodnocením ztotožnil.

Zdejší soud předesílá, že zákon o služebním poměru je zvláštním zákonem upravujícím správní řízení ve věcech služebního poměru a služební funkcionář v tomto řízení vystupuje v pozici správního orgánu. Na žalovaného (i na prvostupňový orgán) je tedy z pohledu garancí řádného procesu třeba bezesbytku hledět jako na správní orgán a na kárné řízení jako na jeden z typů správního řízení. Jestliže zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení odkazující na použití správního řádu, pak v souladu s § 1 odst. 2 správního řádu se správní řád v řízeních ve věcech služebního poměru podpůrně použije tam, kde zákon o služebním poměru nestanoví jiný postup. Zároveň zdejší soud vychází z toho, že řízení o kázeňském přestupku je řízením v oblasti správního trestání. Pak je tedy třeba uplatňovat i veškeré základní trestněprávní zásady, tedy i zásadu presumpce neviny a zásadu v pochybnostech ve prospěch. Vztaženo k nyní posuzované věci to znamená, že pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že jednání neproběhlo tak, jak je z něj údajný pachatel obviňován, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má přitom správní orgán, jinými slovy má důkazní povinnost objasnit skutkový stav věci, a to i co do znaku zavinění. Obviněnému pak k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS).

Pokud jde o stránku skutkovou, tak v daném případě proti sobě stojí výpověď svědka J. T. a vyjádření žalobce, jež je jeho procesní obranou proti obvinění. Výpověď svědka J. T. byla ovšem zaprotokolována způsobem, který v podstatné části vzbuzuje pochybnosti o tom, co svědek vlastně vypověděl, když měl údajně uvést, že „[k] zásadnímu napadení došlo, jen jsem viděl, jak pán do strčil u dveří auta, paní zavravorala, ale nespadla. Kvůli tomu jsem volal policii“. Takto měl svědek vypovídat dne 16.6.2014, přičemž jen o zhruba čtyři měsíce později, tj. dne 31.10.2014, si svědek již nevzpomněl, co konkrétního jej přimělo zastavit a pouze uvedl, že viděl nějaký

konflikt, malé dítě v ruce, ale nemůže to říci přesně. Z takto provedeného dokazování podle zdejšího soudu tedy vyplývá nejvýše to, že svědek viděl, jak žalobce strčil do dveří auta a jak manželka zavravorala, což ostatně koresponduje s vyjádřením žalobce, který uvedl, že se manželka snažila dostat do automobilu, a proto se postavil mezi ni a otevřené dveře. Nebylo však prokázáno, že manželka žalobce zavravorala v důsledku úmyslného odstrčení dveřmi žalobcem, jinými slovy, že žalobce „schválně“ strčil do dveří s cílem odstrčit manželku. Ze svědecké výpovědi, jak byla zaprotokolována, takto průběh dané situace neplyne, a z jiného dokazování rovněž ne. Pokud jde pak o vyjádření žalobce ze dne 26.8.2014, pak zdejší soud nesdílí jeho intepretaci, na níž vystavěli svůj závěr prvostupňový orgán a žalovaný; žalobce podle zdejšího soudu nepotvrdil, že se jemu připisovaného jednání dopustil, nýbrž pouze uvedl, že manželce chtěl zabránit vstupu do auta tím, že si stoupl mezi ni a dveře od auta.

Pokud tedy prvostupňový orgán a žalovaný svůj závěr o vině žalobce opírají výlučně o obsah svědecké výpovědi J. T., konkrétně o pasáž, že „[k] zásadnímu napadení došlo, jen jsem viděl, jak pán do strčil u dveří auta, paní zavravorala, ale nespadla...“, tak takový popis sledu událostí nevyvrací obhajobu žalobce, že se jeho manželka snažila dostat do automobilu a on se proto postavil mezi ni a dveře od automobilu. Aby napadené rozhodnutí obstálo, muselo by být prokázáno, a to bez důvodných pochybností, že žalobce strčil do dveří auta s úmyslem fyzicky odstrčit svoji manželku, která v důsledku toho zavravorala, a nikoli že si žalobce stoupl k automobilu tak, aby zabránil manželce ke vstupu dovnitř vozidla, a ta poté z nějaké příčiny zavravorala. Jistě je třeba vážit i podíl manželky na dané vypjaté situaci a konkrétně uvážit o tom, proč se snažila dostat i přes žalobce do vozidla, pokud mohly být dveře automobilu otevřené (žalobce uvedl, že je přibouchl až poté, co se jeho manželka snažila dostat do automobilu) a se synem mohla případně komunikovat zvenčí nebo mohla potřebnou informaci týkající se syna sdělit přímo žalobci. Od všech těchto okolností, které zcela bezprostředně souvisejí s průběhem a intenzitou incidentu u automobilu při nastupování žalobce s dětmi, nelze podle soudu zcela odhlédnout.

Zdejší soud navíc nepřehlédl, že součástí správní spisu je zvuková nahrávka, která se má údajně týkat průběhu incidentu a která by tedy jistě mohla k objasnění skutkového stavu přispět. K této nahrávce ani k okolnostem jejího pořízení se však prvostupňový orgán ani žalovaný nikterak nevyjádřili; není vůbec zřejmé, zda jí také dokazovali či nikoli, a tedy nemůže být zřejmé, zda a případně jak k ní přihlédli, popř. proč k ní nepřihlédli.

Lze tedy shrnout, že bylo-li napadené rozhodnutí společně s jemu předcházejícím prvostupňovým rozhodnutím založeno výlučně na první výpovědi svědka Jaroslava Tomčala, nadto lajdácky zaprotokolované, pak na základě tohoto podkladu nelze mít za dostatečně prokázané, že manželka žalobce zavravorala v důsledku toho, že byla úmyslně žalobcem odstrčena dveřmi od automobilu. Pak tedy nemůže napadené rozhodnutí obstát. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení spočívající v nedostatku

skutkového podkladu zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.); žalovaný tedy buď sám doplní dokazování, aby byl skutkový děj postaven najisto, popř. zruší prvostupňové rozhodnutí a zaváže prvostupňový orgán, aby tak učinil on, a následně provede kvalifikované posouzení zjištěného skutkového stavu.

K žalobní argumentaci, podle které žalovaný překvalifikoval jednání žalobce i na kázeňský přestupek spočívající v porušení služební povinnosti ve smyslu § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru (povinnost neohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru), zdejší soud dodává, že aby tomu tak bylo, musel by tomu odpovídat výrok o vině žalobce. Z výroku rozhodnutí však nic takového neplyne, byť by tomu odůvodnění rozhodnutí žalovaného v posledním odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí *prima vista* nasvědčovalo. Podstatné je to, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně neuvádí, že by žalobce porušil povinnost příslušníka obsaženou § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru, čemuž odpovídá skutková podstata kázeňského přestupku podle § 50 zákona o služebním poměru, ani se tato úvaha žalovaného nikterak nepromítla do výroku do viny ani do trestu. Argumentace žalovaného tak zůstala skutečně v rovině úvahy či spíše apelu na slušné chování příslušníka bezpečnostního sboru a v právní sféře žalobce se nikterak nepromítla.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Za důvodně vynaložené náklady zdejší soud pokládá náklady na zaplacení soudního poplatku (3 000 Kč) společně s náklady zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3 100 Kč spočívajícími v převzetí a přípravě zastoupení, v sepsání žaloby a v sepsání repliky (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a částce 2 142 Kč, odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 15 342 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Pokud jde o požadovanou náhradu za úkon právní služby, jenž měl spočívat v účasti zástupce žalobce u jednání soudu, tak tu zdejší soud žalobci nepřiznal, neboť zástupce žalobce u jednání pouze odkázal na písemné podání ve věci samé a k výslovnému dotazu soudu nevedl k věci ani nic dalšího; pak tedy odměnu za úkon

ani žádné výdaje zástupce žalobce spojené s cestou k jednání a zpět zdejší soud nepokládá za důvodně vynaložený náklad, jehož náhrada by měla jít k tíži žalovaného.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. prosince 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu